

El quart partit

En les darreres setmanes, i en escenaris diferents, he sentit parlar més d'una vegada Raimon Obiols del que ell anomena el "quart partit". Per explicar què és el quart partit, el president del PSC utilitza l'exemple de Sabadell. El quart partit seria aquella organització política invisible existent a Catalunya que canalitzaria el comportament electoral dels ciutadans de forma diversa segons cada cita electoral, per damunt d'adscripcions partidistes.

A Sabadell, el quart partit fa que la formació més votada a les municipals sigui Iniciativa per Catalunya, amb l'incombustible Antoni Farrés com a alcalde. A les autonòmiques guanya CiU, i a les generals, el PSC, amb l'ajuda, naturalment, del PSOE i concretament de Felipe González. La precisió no és gratuïta. La militància del quart partit vota aquella persona —Farrés, Pujol, González— o opció política que li garanteix la defensa d'uns mínims que considera essencials per a la institució a la qual concorre. En el cas de les generals, vota l'esquerra per intentar barrar el pas a la dreta en el govern de l'estat, independentment de qui sigui el cap de llista del PSC. Els socialistes catalans són perfectament conscients d'aquest fet i per això ara fa un any van posar com a lema central de la campanya "Felipe o Aznar. Tu decideixes". Amb aquest eslògan, i ensenyant les dents del dòberman, van aconseguir embutxacar-se un milió i mig de vots. De tota manera, a les generals el quart partit dona la victòria als socialistes però també deixa al nacionalisme una quota de representació suficient per defensar uns interessos específics que sovint el PSC no ha sabut o no ha pogut defensar.

Segurament el quart partit també és aquell que a les eleccions autonòmiques lliura elecció rere elecció el govern de la Generalitat a Pujol, tan fidelment com li nega també, elecció rere elecció, la segona institució del país, l'Ajuntament de Barcelona. Potser perquè el subconscient col·lectiu del quart partit considera que el poder està millor repartit que no en unes soles mans. A cada balcó de la plaça Sant Jaume, un llogater dife-

rent. Algunes vegades ha semblat que cap de les dues forces principals de la política catalana volia trencar aquest equilibri establert pel quart partit, perquè ni des de dalt de tot de CiU s'han acabat d'esgotar mai tots els esforços necessaris per conquerir Barcelona, ni des de dalt de tot del PSC tampoc no s'ha fet tot el que calia fer per conquerir la Generalitat, especialment mentre González governava a Madrid.

La gran incògnita és saber quins són aquests mínims essencials que el quart partit demana en cada elecció.

Perquè aquest quart partit és justament la majoria, la majoria silenciosa que està al marge de la militància partidista. Obiols situa aquesta majoria en el centre-esquerra catalanista. Segurament és cert. Jordi Pujol, en certa manera també ho fa. En el darrer consell nacional de CDC advertia a la militància que el seu rival —"alternativa" en paraules de Pujol—, no és Josep Antoni Duran i Lleida, malgrat que el cos els ho demani, sinó que és Pasqual Maragall. L'avís de Pujol va ser molt explícit: l'electorat de CiU votaria abans Maragall que Duran i Lleida. L'electorat, no la militància. És a dir, bona part de l'anomenat quart partit, si Pujol no fos cap de llista, buscaria un altre referent, no més a la dreta, sinó cap al centre. Algunes enquestes recents també semblen

confirmar-ho. En el mateix consell nacional, Pujol va llençar un segon avís: l'alternativa a la seva persona tampoc és "encara ningú de CDC". De moment no hi ha delfins, però obrint la cursa, el mateix Pujol afegia que "si ho fem bé, això ho canviarem".

La clau del futur immediat de la política catalana és, doncs, veure quins lideratges, sigles o corrents són capaços de sintonitzar millor amb l'anomenat quart partit. Raimon Obiols ho sap molt bé, i per això predica per allà on va que el que han de fer les esquerres catalanes, més que sumar sigles o plantar oliveres, és apoderar-se del quart partit, que en clau autonòmica o va a parar a l'abstenció o continua fidel a CiU i a Pujol. La responsabilitat de CiU, i sobretot de CDC, és, doncs, dissenyar un futur amb les persones adequades per continuar mereixent la confiança d'aquest quart partit. ■

PERE MARTI

"El quart partit és aquell que a les eleccions autonòmiques lliura el govern de la Generalitat a Pujol, tan fidelment com li nega també la segona institució del país, l'Ajuntament de Barcelona."